

Hedtøft-Hansen: Det hed i det Citat, det ærede Medlem læste op, at den daværende kommunistiske Ordfører havde sagt, at det dengang foreliggende Militærforslag blev ikke ledsaget af en udenrigspolitisk Linie, der sikrede Freden. Den udenrigspolitiske Linie, dette Forslag blev ledsaget af, var en Understregning fra Udenrigsministeren af, at man ønskede opretholdt den hidtidige neutralitetspolitiske Linie. Det tror jeg det ærede Medlem forstaaer, og denne Linie er opretholdt siden, den er ikke ændret. Nu har det ærede Medlem her i Dag sagt, at man var Modstander af denne udenrigspolitiske Linie, og da det ærede Medlem altsaa har taget Ordet, saa maa jeg bede om, at han erindrer, hvad mit Spørgsmaal til ham oprindelig gik ud paa. Det er stadig: Hvad er der i Vejen — efter det ærede Medlems Mening — med den udenrigspolitiske Linie, Danmark har fulgt?

Forsvarsministeren (Alsing Andersen): Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Jeg vil gerne sig til det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, der taler om Socialkontorerne og dermed aabenbart vilde vise et særligt Kammeratskab mod dem, der indkaldes til Militærtjeneste, at jeg tror, det er misforstaaet Kammeratskab, det ærede Medlem her har givet Udtryk for. Jeg ønsker i alt Fald at tage Afstand fra den Betragtning, at Socialkontorerne er et Sted, man skal henvise en ganske særlig Klasse af Medborgere til, som andre ikke kan være i Stue sammen med. Saaledes skal Socialreformen ikke føres ud i Livet, og jeg synes, det er en Fejl, at offentlige Personer giver Udtryk for noget saadant. Den Lovgivning, der er gennemført, vil efter min Mening vise sig at være tilstrækkelig, naar den administreres paa den rigtige Maade. Det er aldeles ikke Spørgsmaal om, hvor de skal henvende sig, paa hvilket Kontor, paa det ene Kontor eller paa et Kontor ved Siden af, det er Spørgsmaal om Administrationen af denne Paragraf i Socialreformen, hvorom der i Foraaret udsendtes et udførligt Cirkulære fra Socialministeriet. Følger man dette, og det kan man lige saa godt gøre paa det ene Kontor som paa det andet, vil der ogsaa kunne ydes den rimelige Bistand, som der bør ydes til

de indkaldte, der trænger til det, og det er der ingen Skam ved. Naar en saa stor Kommune som København har oprettet et særligt Kontor, gaar jeg ud fra, at det er en ren praktisk Foranstaltning, og det kan være nødvendigt i andre Kommuner, men i de allerfleste Kommuner skulde det næppe være nødvendigt at oprette særlige Kontorer, og at gøre det af Hensyn til honnet Ambition synes jeg vilde være forkert.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, der talte om, at han ikke var Tilhænger af Skønsprincippet, at jeg ved ikke rigtig, hvor han saa vil hen. Hvis man begyndte at fastsætte visse Takster uden Hensyn til, hvilke Vilkaar de paagældende værnepligtige eller deres paarørende lever under, saa tror jeg, der vilde opstaa saadanne Uretfærdigheder, at maaske det ærede Medlem vilde være den første, der vilde komme og angribe det.

Det ærede Medlem talte om, at man maatte kunne sikre de paagældende Genantagelse hos deres private Arbejdsgivere, naar de kom tilbage fra Militærtjenesten. Jeg har vist sagt det før, at det er et Spørgsmaal, som vi har været inde paa og overvejet i Ministeriet, men jeg tror, det vil vise sig at støde paa saa vældige Vanskeligheder i Praksis, at det ikke er muligt at give Regler for, hvordan noget saadant skal gennemføres. Derfor har jeg i sin Tid rettet en Appel til Arbejdsgiverne om at tage det størst mulige Hensyn, Arbejdsgiverforeningens Formand har sluttet sig til denne Appel, og jeg kan ikke tro andet, end at man overalt vil gøre sit yderste for at hjælpe dem i Arbejde igen, som har opfyldt denne særlige Samfundspligt.

Hvad de frivillige Luftforsvarskorps angaar, vil jeg til Slut derom sige, at det maa efter vor Mening være Opgaven at søge ogsaa paa dette Omraade at uddanne det nødvendige Mandskab paa det sædvanlige Grundlag. Det er vi i fuld Gang med, og det vil blive fortsat for fuld Kraft ved de Indkaldelser, som nu skal finde Sted, og paa dette Grundlag maa ogsaa denne Opgave efter min Mening løses. Skulde det saa ske, at vi pludselig kom til at staa i en aktuel Situation, hvor vi endnu ikke havde uddannet tilstrækkeligt, fordi man hidtil før 1937-Ordningen, havde regnet med, at